

ՄԻՍԵՂՈՒԹԻՒՆ

Կարծր, ուղղաձիգ ժալուխ ստորև
Կանգնած է լուռ, դէմքով տխուր
Հայոց արքան Տրդատ Պարթև,
Ձեռքին մի մուրճ ամրակուռ:

Եւ զարկում է ուժեղ թափով,
Առջևն ընկած մեծ սալին,
Տաշում է լուռ նա եռանդով
Նոր ձև տալիս պինդ քարին:

Եւ կտորտանքն փշուր փշուր,
Ցատկում՝ չորս կողմ դարձրածին,
Եւ խուլ թնդին, աղմուկն անլուռ
Ցնցում՝ անտառն, ձորն ուձգին:

Սարսափահար մութ ալրերից,
Մռնչալով դաղաններ
Փախչում են դուրս մեծ երկիւղից,
Ճանդգտելով լեռ քարեր:

Եւ բաղէներ արագաթև,
Խումբ անդգներ գիշակեր,
Սև ծիծառներ թևով թեթև,
Երամ երկչոտ տատրակներ:

Խառն, ահարեկ իրար անցած,
Ճեղքում են օդն ալսալն կողմ,
Ճշում, սուլում, կարծես կատաճ,
Արագ սլանում ինչպէս հողմ:

Տաշում է քարն հզօր արքան,
Տաշում լռիկ, զլխիկոր,
Եւ տաք քրտինք ճակտի վերան
Հոսում, թափւում ծոր ի ծոր:

Կոկում քարը, նոր ձև ստանում,
Հղկում՝ երեսն ու կողքեր,
Եւ մեծ Արքան ուշիմ բանում,
Որ շուտ քաւի իր մեղքեր:

Նա իր սպանած անմեղ կոխին

Տապանաքար է տաշում,
Տխուր մտքով, արցունքն աչքին
Ձքնաղ պատկերն է լիշում:

Քարը պատրաստ չալակն առած,
Մասից դէպ դաշտ է իջնում,
Բալց ծանր է բեռն, ծնկներն հոգնած
Արագ առաջ չեն շարժւում:

Տատանւում է հզօր Արքան,
Մտքում ալն ժամն անիծում,
Երբ միտք արաւ կոխին տապան
Կտրել անձամբ սարերում:

Թիկնում է լուռ ցցուած ժալովն
Փոքր ինչ հանգիստ առնելու,
Եւ իբր ամօթ՝ հզօր փառքին
Վճռում բեռն թողնելու:

Հպարտ ու վեհ, լուռ հակացքով
Աչերն չորս կողմն է դարձնում,
Ուժգին, շտապ մի շարժումով
Բեռից բաժնուել է փորձում:

Բալց չի պոկւում քարը մէջքից,
Քարը ժալուից պինդ կպած,
Անդօր, կատղած խիստ զարուիթից
Մնում է արքան կաշկանդուած:

Եւ զղջում է իւկոյն Արքան,
Կոխին մաղթանք առաքում,
Մինչ վերջ վճիռն արքայական
Կատարելու խոստանում:

Աներեւոյթ կապանքները
Քարը պոկում են ժալուից.
Շտապեցնում է արքան քալերն,
Նոր ուժ ստացած աղօթքից:

Եւ մինչի վերջ հաւատարիմ
Նա իր խոստման մնալով
Կանգնեցնում է կոխին շիրիմ
Մասից քարեր կրելով:

ԳԱՍՊՈ